

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН ЗЪБКИ, БЕЛИ ЗЪБКИ

chitanka.info

„Зъбки, бели зъбки,
бели като гъбки.“

(полудни
ца^[1])

Тихите стъпки на есента отекваха в сухите листа на брезите и буковете. Чисто синьото небе се отразяваше във витрините на снобарските кафенета в центъра на София, където псевдобогаташи пиеха кафета, фрешове, смутита и други напитки. Очилата на мъжа, седнал на последната крайната маса, бяха с черни стъкла и се крепяха на дълъг, остър нос като гарванов клюн. Въпреки топлия ден беше облечен с дълъг сив шлифер, вълнена черна жилетка, изпод която надничаше яката на светлобежова риза. Дългите му крака бяха обути в изтъркани дънки Levi's. Облеклото му завършваше с черни боти с дебела подметка, по-скоро зимни обувки, отколкото есенни. Коста му бе също черна, малко рядка, но гелосана и сресана назад.

Когато сервитьорката дойде, той сви устни в тънка ивица и почти без да отваря уста поръча чай и голям ром Appletons. Младото момиче потръпна, сякаш усетила внезапен студен полъх, и побърза да вземе поръчката от бара.

Шумът на улицата бе по-скоро като градски ромон, отколкото дразнеща лавина от трамвайно скърцане, хорска глъч и детски писъци. Странно спокойствие за града бе заседнало в тази част на Витошка.

Младата сервитьорка донесе напитките на странния господин и се отдалечи. Сиво-жълтите очи зад тъмните стъкла проследиха кръшното тяло, попивайки извивките на голите крака и оформеното дупе, сочно полюшващо се под късата пола. Мъжът бавно надигна чашата чай и едва намокри устни. За миг сбърчи чело от погнуса. Чаят бе отвратителен. Погледна към отсрещния край на заведението, където стояха две жени. Едната беше около четиридесетгодишна с кестенява коса, къдрава и пристегната с шнола. Устните ѝ бяха покрити с най-тъмночервеното червило, което беше виждал, а другата бе на половината години на събеседницата си — млада, руса и „лека“. Тази

дума си представи мъжа като я гледаше. Усмивка изкриви съвсем леко края на устните му. Той извади от джоба си мобилно устройство и плъзна пръсти по екрана. Остави телефона на масата и погледна към жените.

Момичето бръкна в чантичката си и извади таблет. С две движения на пръстите си го отключи и прочете съобщението във форума. Усмихна се, разкривайки правите си, искрящо бели зъби. Мъжът си помисли богохулни неща за тези сочни устни и прави зъбки. Тя започна да шепне нещо на събеседницата си, като често-често прикриваше уста с ръка, усмихваше се, а страните ѝ придобиха онзи така нежен цвят на праскова.

Ведмак^[2] също се усмихваше, като гледаше двете жени, но в гримасата му нямаше нищо добро, нямаше нищо мило. Зад очилата очите блестяха с жаден пламък. На няколко пъти извади телефона си и пуска съобщения, които бяха прочитани през няколко маси и дадоха теми за разговор и кикотене между двете жени.

Когато те станаха да си ходят, Ведмак глътна рома на екс и остави десетачка на масата. Знаеше, че може да не плати. Знаеше, че няма да има проблем с това, но реши да се съсредоточи върху основната си задача. Върху удоволствието си. Тръгна към халите като стъпваше леко и тихо. Слънчевите лъчи се отразяваха в стъклата му, зад които очите се оглеждаха.

Започна да си пее тихо под носа:

*Зъбки, бели зъбки,
зъбки като гъбки.*

Едно момче изхвърча от закусвалнята на ъгъла на Алабин и Витошка и блъсна Ведмак. Мъжът го сграбчи за рамото. Кокалестите пръсти се впиха като нокти, а натрапника изписука като пиле, хванато от сокол. Смотолеви „извинете“ и се отскубна със скъсана блуза, само защото Ведмак искаше да се добере до Канала преди момичето да стигне. Вечерта, когато се къпеше, видя ужасяващи синьо-морави белези там, където непознатия го бе стиснал.

*Зъбки, бели зъбки,
зъбки като гъбки.*

Ведмак сви в една пресечка, после в безистен. Свали очилата и грижливо ги прибра в джоба си. Завъртя се и сакото се превърна в дълъг черен плащ. Наметна качулка, а очите проблеснаха в кървавочервено. Бледата кожа избледня още повече. Постепенно тялото му разми очертанятията си във въздуха.

Тъмнината се бе настанила в леговището на канала, разделящ квартал „Триъгълника“ от „Надежда“. От югоизточната страна се ширеше парк с гъсти шубраци, а от другата — шосе. Точно в ниското досами водата се появи Ведмак. Подуши въздуха и поглади скулата си. Тогава я видя. Момичето седеше в сянката на моста. Там, където бе границата на сумрака и безбрежната тъмнина. Точно както ѝ бе писал във форума, където се запозна с нея. Усмихна се за кой ли път днес. Усещаше вече вкуса на кръв, усещаше туптенето на младото тяло под себе си.

Преобрази се отново в господина от кафето и тръгна към нея. Несъзнателно запя песничката за зъбките, докато се приближаваше към нея. Огледа я. Носеше дълга ленена риза с везани ръкави и пайети, прави черни дънки, малко широки за стройната ѝ фигура, а косата си бе прибрала и вдигнала на опашка, разкривайки изящна шия и нежни уши. Но когато му се усмихна, той знаеше, че трофея ще са зъбките ѝ. Перлена огърлица на древната му гръд. Щеше да ги носи до сърцето си. Нито лампиона от кожата на млади гърди, нито бокала от череп биха го зарадвали, след като един път се сдобие с артефакта.

— Здравей! — скромно го поздрави момичето и свенливо трепна с мигли.

Би изрязал клепачите ѝ, така че никога да не затвори очи и слънцето да пресуши очните дъна. Би я оставил да броди сляпа и беззъба по света. Но не такива бяха правилата на играта.

— Здравсти, Силве! Радвам се да се видим! — подаде ръка мъжът. Тя колебливо я пое, но се окопити:

— Много романтично място си избрал... как ти беше ника?
(Правеше се на високомерна, но той имаше игра.)

... Да, Ведмак! Как ти хрумна?

— А ти защо дойде, като знаеш къде ни е срещата? Нали това е среща!

— Среща ли е? — направи се на учудена тя.

— Ами така смятам...

Докато казваше това, замахна с лявата ръка и я удари в скулата. Момичето залитна и падна. Ведмак се усмихна и се наведе над нея. Пръстите му се плъзнаха в косата ѝ, сграбчиха скалпа и повдигнаха главата ѝ. Изпъшкването ѝ му достави удоволствие. Наведе лицето си до нейното и ѝ заговори така, че слюнките му пръскаха лицето ѝ. Разказа какво ще ѝ направи, разказа за болката, която ще ѝ причини и как накрая от тялото ѝ ще остане безформена купчина плът и смлени кости, които някой случаен минувач ще открие. През цялото време се смееше. Прекъсваше разказа си, за да попее за „бели зъбки...“. Накрая бръкна под ризата си. В ръка държеше наниз от зъби. Човешки зъби. Подрънка с тях пред очите ѝ и бръкна в устата ѝ.

— Имаш хубави зъбки, момиче! Прекрасна колекция ще си направя. Хо-хо-ха!

Жертвата трепереше неудържимо. Сълзи се стичаха по страните ѝ. Мъжът протегна език и започна да ги облизва, като примляскваше с удоволствие.

От тъмата пред него се чу шум. Той вдигна глава. Три силуета изплуваха облечени в бели ризи, дълги до коленете. Жените, които се появиха, изглеждаха млади. Само Ведмак знаеше, че не са. Това бяха трите полудници, които от древни времена го преследваха и пречеха да се наслаждава на болката и страха, които всяваше в жертвите си. Вече чуваше тихите им напеви. Надигна се от жертвата си, все още несъзнателно прокарвайки език по устните си, усещайки диханието на сълзите.

Втурна се към тях. Докато тичаше, крайниците му се издължиха, устата уголеми, разкривайки закривени като саби зъби. Дрехите се разкъсаха и огромни черни, ципести криле закриха здрача, плахо надничащ откъм канала.

Трите полудници извисиха гласове и вдигнаха ръце пред себе си. Между пръстите им се появиха тънки нишки, които се гънеха като светкавици. Миг преди злото да ги достигне, те насочиха длани към него. Между ръцете им плъзнаха енергийни нишки, сляха се и образуваха щит във формата на полукръг.

Ведмак не успя да спре и тялото му се блъсна в щита. В същия миг полукръгът се затвори зад гърба му, разрасна се и той се оказа затворен в кълбо. Злобен писък пълен с безсилие излетя от гърлото му. Кълбото започна да се свива заедно със затвореното вътре същество, докато стана не по-голямо от глава на карфица. Една от полудниците прибра трофея в малка дъбова кутийка, след което се приближиха към момичето, което все още лежеше на земята и хлипаше. Протегнаха ръце към нея, а тя избърса сълзи и дори успя да се усмихне:

— Кой сте вие?

— Ние ли? — в един глас отговориха трите. — Ние сме ти, ние сме твоята майка, ние сме твоята баба, ние сме твоята дъщеря. Бъди здрава!

После една по една се наведоха над нея и я целунаха по челото. Силвия остана сама.

[1] Полудница — жесток полски дух с вид на красива млада жена, носеща бяла ленена риза (слав. мит.). ↑

[2] Ведмак — вещер кръвопиец от славянската митология. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.